

Edistysmielisyyskö voitti vaaleissa?

Uudelleen valittiin äskeisissä vaaleissa demokraattipuolueen miehet tämän maan kansallisen politiikan johtoon. Pitkiin aikoihin ei ole tässä maassa nähty niin vireätä ja samalla häikäilemätöntä vaalitaistelua kuin oli äskeinen. Yhdeksättä miljoonaa ääntä annettiin kummallekin valtapuolueellemme ja voittaja pääsi voitolle vain pienellä äänten enemmistöllä. Moneen päivään ei voitu olla varmoja kummalleko puolueelle voitto kallistuu. Republikaanipuolueella oli ehdoton enemmistö kaikissa teollisuusvaltioissa, paitsi Ohiossa ja demokraattipuolue pääsi voitolle etelässä sekä pienellä enemmistöllä useimmissa länsivaltioissa.

Demokraattipuolueen voittoa sanotaan edistysmielisyuden voitoksi ja republikaanipuolueen vaalitaistelua katseltiin ja käsiteltiin kaikissa niissäkin piireissä, jotka todella enemmän taikka

vähemmän edistysmieliseen suuntaan kallistuvat, tämän maan trustikapitalismin yrityksenä keinoilla millä hyvänsä viedä voittoon asiaansa palvelukseen vannotetut miehet.

Trustikapitalisteille oli tärkeätä taistelu mieleistensä miesten puolesta, sillä tulevat neljä vuotta tulevat olemaan tämän meidän maailmamme historiassa niitä vuosia, joiden aikana ratkaistaan asioita, jotka koskevat syvälle kapitalismin juuriin saakka. Kukaan järkävä ihminen ei voi otaksua, että maailman kapitalismin johtavien maiden nykyinen taistelu, henkeen ja yereen saakka, voisi päättyä asioitten entiselleen jäämiseen. Taloudellisissa ja valtiollisissa oloissa täytyy tapahtua laajoja muutoksia, mitä ne sitten lienevätkään, mutta kaikessa tapauksessa muutoksia sellaisia, joiden täytyy vaikuttaa Amerikankin kapitalismiin.

Meidän kapitalistinen maailmamme on yht'äkkiä sodan kautta kohonnut maailman finanssiolojen johtajaksi ja maailman kauppaa hallitsevaksi vallaksi. Sille ei ole yhdentekevää mihin suuntaan eri kansakunnat, yhdesää tai erikseen, kulkuaan suuntaavat sodan päättyessä. Siinä tulee kysymykseen Yhdysvaltain kauppa- ja rahavalta, sen tähänastiset pääomasijoitukset Euroopassa ja muualla ja amerikalaisen kapitaalın ja kaupan mahdollisuudet tulevaisuudessa.

Kapitalistiluokkamme tulkitse republikaanipuolueen kautta ajatuksensa yksinkertaisesti: "America first". Mitähyvänsäkin maailmassa tapahtuu, niin Amerikan kapitaalın edistystä ja asemasta on ensitilalla huolta pidettävä. Kaiken mahdollisuuden varalta täytyy kiireisesti rakentaa sotavälineitä, varustaa ja uudistaa sotalaitostamme kaikin puolin niin, että se kykenee toteuttamaan "America first"-ohjelman, jouduttaa pakollisen asevelvollisuuden toteuttamistakin, korottaa tullimuureja ulkomaitten kauppakilpailua vastaan ja raivata täkäläiselle kauppatavaroille etuoikeuksia vieraisissa maissa, laajentaa Yhdysvaltain yksinvaltaa Amerikan mantereella, — sanalla sanoen, republikaanipuolue sisällytti "America first"-ohjelmaan raa'an ja häikäilemättömän imperialismin. Käydessään vaalitaistelua, ei se tätä ohjelmaansa pyrkinyt pahasti peittelemäänkään. Siitä alkaen kun republikaanipuolue valitsi Taftin presidentiksi, on sen johtavissa piireissä suurkapitalismin yleiset aatteet ja pyrkimykset lausuttu julki siinä vahvassa ja lujassa uskossa, että "Amerikan kansa" ymmärtää ja oppii ymmärtämään, kuten Taft kerran lausui,

että kapitalismimme kautta, semmoisena kun se nyt, on kansamme hyvinvointi toteutuu.

Republikaanipuolueessa ilmeni suurkapitalistinen luokkatietoisuus vaalitaistelun alusta loppuun saakka.

Mutta "edistysmielisyys" vei voiton! Suurkapitalistinen taantumuksellisuus ei päässytäkään käyttämään kansallisen politiikkamme voimakonetta. Mies ja puolue, joka on suojellut meidät sodan kiroukselta, joka asettaa "ihimillisyyden ja oikeuden" dollari-etujen yläpuolelle, joka julistaa, että "ihmistyö ei ole kauppatavaraa", joka rohkealla teolla tunnusti 8-tunnin työpäivän y. m. Nämät ovat todistavia tekoja, eivätkä tyhjiä vaalilupauksia. Enemmistö Amerikan kansasta on ne hyväksynyt ja määrännyt jatkamaan kansallista sisä- ja ulkopolitiikkaamme presidentin Wilsonin alottamaan suuntaan.

Mutta ennenkuin me lyömme hyväksymisleimamme "edistysmielisyys voitolle", meidän tarvitsee tietää minkälaiseen maaperään tämän edistysmielisyys juuret menevät, ollaksemme varmoja, että edistysmielisyys voitti äskeisissä vaaleissa.

Luuletteko, että ne herrat, joiden elämän ja luokka-aseman säilymisen perustuksena on nekeriorjien räkkääminen ja ruoskalla pakottaminen työskentelemään aamunkoitosta päivän loppuun ja lapsityöläisten lihattomaksi ja verettömäksi imeminen kaksitoistatuntisilla työpäivillä, luuletteko, että ne herrat äänestivät demokraattipuoluetta valitaan kahdeksantunnin työpäivän periaatteen nojalla ja kohottaakseen ihmistyön kauppatavara-asemastaan? Luuletteko, että lännen farmarivaltioitten asuk-

kaat äänillään tahtoivat tunnustaa Wilsonin hallituksen yhteiskuntaedistyksellisyyden? Kaukana siitä. Etelän herrat ja lännen farmariasukkaat, jotka muodostavat demokraattipuolueen kannattajain pääjoukon, ovat melkein kuuroja ja sokeita kaikelle yhteiskunnalliselle edistysmielisyydelle siinä ymmärryksessä, minkä teollisuusyhteiskuntien ihmiset sille antavat.

Ja vielä enemmän selviää meille todellinen tilanne, kun panemme merkille sen tärkeän perussiekan, että ne etelän ja lännen yhteiskuntakerrokset, jotka muodostavat demokraattipuolueen nykyisen kannattaja-armeijan pääjoukot, ovat siinä tilassa, että heidän luokka-asemansa nettää ja kuuluvat yhteiskunnallisesti rappeutuviin kerroksiin, asiallisesti siis yhteiskunnallisen taantumuksellisuuden tekijöitten joukkoon.

Me panemme edelleen merkille, että demokraattipuolueen käytännöllinen johtovalta on osaltaan virkaporvaristona keinotulevan joukon käsissä ja osaltaan tämän maan suurkapitalistisissa piireissä tarpeeksi saakka tunteutujen ja tunnustettujen herrojen hallussa.

Mitä edellytyksiä siis on otaksua, että demokraattipuolue työskentelee edistysmieliseen suuntaan? Mitä edellytyksiä on olemassa, että se edes sitäkään laihaa edistysmielisyyttä edelleen noudattaisi, mistä sitä nyt niin kiitetään?

Kaikki edellytykset viittaavat toiseen suuntaan.

Jos tilanne olisi se, että demokraattipuolue olisi eilispäivän lapsia, ellei sen historia olisi synkän orjuuden ja mädännäisyyden historiaa, jos se olisi syntynyt Amerikan suurteollisuuden kes-

kuksissa, vaikkapa vaan puolinnaisesti kapitalismin hirmuvaltaa vastaan kapinoivien kerrosten johtamana ja lopuksi viimeinen — jos, niin, jos se olisi johtavissa kapitalismin valtioissa voitannut, olisi olemassa edellytyksiä edistysmieliselle politiikalle.

Mutta demokraattipuolue on vanha orjavoutipuolue, kapitalististen roskatunkioitten puolue, taantumuksellisten kokoomusten puolue, joka otti yhdeksi ratsumukseen edistysmielisyyden ja koettaa uudestasytymisen kautta päästä menneisyydestään, mutta ei pääse siitä ellei ota suorittaakseen ilman lukuja ja loruja republikaanipuolueen tehtävää.

Ja sen tehtävän se ottaakin! Se saadaan nähdä. Tämän se tekee sitäkin suuremmalla syyllä kun selvästi tuli näkyviin, että teollisuusvaltioissa ei ollutkaan unionistien äänillä sitä tehoavaisuutta, mikä niillä otaksuttuun olevan. Lännen pikkueläjät ja etelän rappeutuva orjavoutiluokka myöskään ei voi pitemmän päälle olla Yhdysvaltain kansallisen politiikan selkärankana. Historioitsija Wilson, joka johtaa demokraattipuoluetta nykyään, osottaa jo tähänastisellaikin politiikallaan, että hän näkee suunnan ja tuntee tuulen. Puuvillaparonien ja farमारiluokan tarpeitten tyydyttämistä varten ei ollenkaan olisi ollut tarpeellista ryhtyä niin suuri-suuntaiseen sotalaivastohommaan mihin Wilsonin hallitus antautui. Tämä ennustaa paremmin mihin suuntaan demokraattipuolue kulkee kuin tarkotukseton korulause lakikirjassa, jossa sanotaan, että "työ ei ole kauppatavaraa".

Wilsonin johtamalla demokraattipuolueella on päämääränä

selvätajuinen kansallis-kapitalistien yhteenliittymys Amerikassa. Se ei voi olla edistysmielinen työläisyntävälliseen suuntaan.

Jokainen porvarillinen puolue, joka kohooa hallituspuolueeksi, muodostuu pian suurporvarilliseksi puolueeksi, vaikkapa sitä johtavat ainekset alkujaan olisivatkin olleet jotain muuta. Mitä sitten meidän demokraattipuolueemme, jonka purjeita ei suinkaan kapitalismivastainen tuuli ole pullistamassa?

* *

Ottaessamme puheeksi ammattiunionistien osanoton äskeiseen vaalitaisteluun, niin, vaikka moittia täytyykin, että unioitten pääjohtajat, vanhoillisemmissa puoliosialistisiin saakka, harjoittivat vaaliagitatsionia demokraattipuolueen hyväksi, voitane se, että A. F. of L:r aivan virallisesti julistautui osalliseksi valtiolliseen vaalitaisteluun, pitää tapahtumana, joka särkee sitä luolottelua ja tottumusta, että ammatillisesti järjestynyt työväki semmoisenaan on puolueeton. Esimerkit muista maista osottavat, että työväen vaaliliitot liberaaleiksi ja muiksi semmoisiksi itseään nimittävien porvariryhmien kanssa, pian vievät itsenäiseen politiikkaan, näistä liitoista koituvat pettymykset kun suututtavat ja poliittisen voiman tärkeys tulee tunnetuksi.

Näissä vaaleissa vaan ammattiunionistien tekemä liitto demokraattipuolueen kanssa vaikutti sosialistipuolueen äänimäärän alentumisen, mikä, vaikka ei vielä olekaan käsillämme virallisia tuloksia, näyttää aivan varmalta.

Sosialistipuolueen äänimääräksi näissä vaaleissa merkittäne lopullisessa yhteenlaskussa vähän päälle seitsemänsataa tuhatta. Muutoin puolueemme asema vahvistui. Useitten kongressimieschdokkaittemme äänimäärä kiipesi hyvin lähelle voittajan äänimäärää. Valtioitten lainlaattajakuntiin valittiin sosialistisia edustajia entisten lisäksi.

Taistelumme jatkuu ja taistelupohjamme selvenee. Muutamien viimeisten vuosien aikana on tapahtunut yhtä ja toista, mikä lopulta vaikuttaa sosialistipuolueen asialle suosioilliseen suuntaan.

Ensin republikaanipuolueen valta-aseman murtuminen kongressissa. Tämän jälkeen republikaanipuolueen jakaantuminen kahteen leiriin. Siinä temmelsivät yhteiskunnallisen tyytymättömyyden sokeat voimat. Hajaannuksen sovittaminen paljasti progressivisen liikkeen petollisuuden ja sen johtajien kieron tarkotuksen. Demokraattipuolueen vahinkovoitto v. 1912 ja sitä seuranneet näytelmät ja vihdoin se tilanne mitä tässä kirjoituksessa on koetettu valaista, — kaikki nämä ennustavat luonnollisten luokkasuhteitten ilmaantumista puoluemuodostuksen kautta, josta johtavat ja pakkovatkin siihen.

Näiden tapausten pohjalla etsivät luokkamudostukset ilmaisuun puoluemuodostusten kautta, vaikka aluksi kulkevat sokeana harhaan, mutta kieltämättömästi ja vastustamattomasti luonnolliset luokkasuhteet osuvat lopulta sitä vastaavaan puoluemuodostukseen.

F. J. S—ä.